

Sag C-35/23

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

25. januar 2023

Forelæggende ret:

Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Tyskland)

Afgørelse af:

16. januar 2023

Sagsøger og appellandt:

Fader

Sagsøgt og appelindstævnt:

Moder

[Udelades] OBERLANDESGERICHT FRANKFURT AM MAIN

KENDELSE

I familiesagen

vedrørende forældremyndigheden over L

Procesdeltagere:

1. Barnet L, bosat i Polen
2. Advokat
Bisidder
3. Faderen, sagsøger og appellandt, bosat i Schweiz

[udelades]

4. Moderen, sagsøgt og appelindstævnt, bosat i Polen

har [udelades] [afdelingens betegnelse] ved [Oberlandesgericht] Frankfurt am Main (den regionale appeldomstol i Frankfurt) [udelades] [kort fremstilling af sagens forløb]

den 16. januar 2023 afsagt følgende kendelse:

I.

Sagen udsættes.

II.

Den Europæiske Unions Domstol forelægges med henblik på fortolkningen af artikel 10 og 11 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (Bruxelles IIa-forordningen) følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

Er reguleringsmekanismen i Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 og 11 begrænset til sager i det indbyrdes forhold mellem EU-medlemsstater?

Konkret:

1. Finder Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 anvendelse med den konsekvens, at retterne i den hidtidige opholdsstat bevarer deres kompetence, hvis barnet før fjernelsen havde sit sædvanlige opholdssted i en EU-medlemsstat (Tyskland), og sagen om tilbagegivelse i henhold til Haagerkonventionen af 1980 blev ført mellem en EU-medlemsstat (Polen) og et tredjeland (Schweiz), og tilbagegivelse af barnet blev afslået i denne sag?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

2. Hvilke krav skal der i forbindelse med Bruxelles IIa-forordningens artikel 10, litra b), stilles til godtgørelsen af den fortsatte kompetence?

3. Finder Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 6-8, også anvendelse ved gennemførelse af en tilbagegivelsessag i henhold til Haagerkonventionen af 1980 i forholdet mellem et tredjeland og en EU-medlemsstat som tilflugtsstat, såfremt barnet før fjernelsen havde sit sædvanlige opholdssted i en anden EU-medlemsstat?

Præmisser:

I.

Sagen drejer sig om spørgsmål vedrørende anvendelsesområdet for Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 og 11.

Barnets forældre indgik ægteskab den 7. marts 2013 i Frankfurt am Main. Faderen er tysk statsborger og moderen polsk statsborger. Barnets forældre boede først sammen i Frankfurt am Main (Tyskland). Den 29. juni 2013 flyttede faderen til Schweiz på grund af sit arbejde.

Det fælles barn L, som har tysk og i mellemtiden også polsk statsborgerskab, blev født den 12. november 2014 i X (Schweiz) og boede fra januar 2015 til begyndelsen af april 2016 sammen med moderen i Frankfurt am Main.

Faderen besøgte regelmæssigt mor og barn i Tyskland, og de tilbragte ferier sammen. Den 11. maj 2015 imødekom Amt für Migration (migrationsmyndigheden) faderens ansøgning om familiesammenføring. Moderen fik en midlertidig opholdstilladelse i Schweiz, som var gyldig til den 31. december 2019.

Den 9. april 2016 flyttede moderen med L til Polen. I denne forbindelse fremlodte moderen hele familien i Frankfurt, idet hun oplyste faderens adresse i Schweiz. I sommeren 2016 søgte moderen stillinger i Schweiz. Siden november 2016 har moderen været ansat hos Zurich Insurance i Polen.

I begyndelsen gennemførte faderen besøg i Polen. Fra den 17. april 2017 nægtede moderen faderen samvær med den fælles datter og meldte uden faderens samtykke datteren ind i en børnehave i Polen. I slutningen af maj 2017 meddelte moderen faderen, at hun ville blive i Polen med datteren.

Ved anmodning af 7. juli 2017 anmodede faderen via den centrale schweiziske myndighed (Bundesamt für Justiz (forbundsjustitsministeriet) i Bern) om tilbagegivelse af barnet til Schweiz. Denne anmodning blev afslået ved kendelse af 8. december 2017 afsagt af byretten i Krakow Nowa Huta med den begrundelse, at faderen havde givet et tidsbestemt samtykke til, at moderen flyttede til Polen med L. Desuden bekræftede den nævnte ret, at tilbagegivelsen vil udsætte barnets tarv for alvorlig risiko som omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), Haagerkonventionen af 1980. Faderen har indrømmet (én gang) at have anvendt vold over for moderen. Faderens appel til prøvelse af denne afgørelse blev afvist ved kendelse afsagt af kredsdomstolen i Krakow af 17. april 2018 (XII Ca 168/18).

Ved anmodning af 27. september 2017 indledte moderen en skilsmisssag i Polen. I oktober 2017 fremlodte moderen L på kommunalforvaltningen i X i Schweiz.

Ved kendelse af 5. juni 2018 tildelte kredsdomstolen i Krakow foreløbigt moderen forældremyndighed over det fælles barn og fastsatte faderens bidragsforpligtelse.

Faderen forfulgte ikke yderligere en anmodning om tilbagegivelse af barnet på grundlag af Haagerkonventionen af 1980, som den 29. juni 2018 blev indgivet til det tyske Bundesamt für Justiz (forbundsjustitsministerium) i Bonn.

I den foreliggende sag nedlagde faderen med stævning af 12. juli 2018, indleveret til Amtsgericht Frankfurt am Main (byretten i Frankfurt am Main) den 13. juli 2018, under nr. I påstand om overdragelse af forældremyndigheden over barnet, subsidiært om ret til at bestemme barnets bopæl.

Desuden nedlagde faderen under nr. II påstand om, at moderen forpligtes til fra afgørelsens gyldighed at tilbagegive barnet til faderen i Schweiz.

Faderen har gjort gældende, at forældrene i foråret 2015 aftalte, at de fremover ville bo med L i Schweiz. I april 2016 besluttede moderen at rejse til sine forældre i Polen i en midlertidig periode for at hjælpe dem i forbindelse med et husbyggeri. Faderen var indforstået med dette, men begrænsede udtrykkeligt perioden til to år, højst tre år. Barnet skulle i hvert fald senest fra november 2017 gå i børnehave i Schweiz.

Moderen har nedlagt påstand om frifindelse.

Moderen har gjort gældende, at faderen gav sit samtykke til flytningen til Polen, hvor han medvirkede til udstedelsen af det polske pas. Der forelå ingen aftale om en tidsbegrænset flytning til Polen, og heller intet samtykke til en flytning til Schweiz.

Faderen blev hørt i første instans den 9. maj 2019. Moderen, som ligeledes var indkaldt, og som forudgående ved skrivelse af 19. april 2019 havde anmodet om høring efter reglerne om gensidig retshjælp, udeblev fra dette retsmøde.

Faderen forklarede på dette møde, at forældrene under en telefonsamtale den 29. januar 2016 havde talt om, at L højst skulle blive to til tre år i Polen og i hvert fald skulle gå i børnehave i Schweiz.

Ved kendelse af 3. juni 2019, forkyndt den 7. juni 2019, afviste Amtsgericht (byretten) faderens anmodning om overdragelse af forældremyndigheden.

Amtsgericht begrundede sin afgørelse med, at den domstol, for hvilken sagen er anlagt, ikke har international kompetence. Faderen har ikke godtgjort, at der forelå en konkret aftale om, at moderens og barnets ophold i Polen var tidsbegrænset. Hans oplysninger i forbindelse med retsmødet den 9. maj 2019 er i strid med hans tidligere forklaring i processkriftet af 3. august 2018, hvoraf det fremgår, at forældrene i maj 2017 kommunikerede om varigheden af opholdet i Polen uden at nå frem til et konkret resultat.

Faderen er af den opfattelse, at Amtsgericht Frankfurt am Mains (byretten i Frankfurt am Main) kompetence følger af Bruxelles IIA-forordningens artikel 11, stk. 6, sammenholdt med stk. 7, samt af Bruxelles IIA-forordningens artikel 10. Byretten i Krakow fastslog i sin afgørelse af 8. december 2017, at barnets bopæl forud for flytningen til Polen ikke lå i Schweiz, da barnet boede sammen med moderen i Tyskland.

Faderen er af den opfattelse, at de principper, der gælder i sager i henhold til Haagerkonventionen af 1980, og hvorefter den person, der modsætter sig tilbagegivelse af barnet, skal dokumentere, at den person, der havde (fælles) forældremyndighed over barnet, gav sit samtykke til fjernelsen eller tilbageholdelsen eller efterfølgende affandt sig med denne, også gælder i den foreliggende sag. Moderen har ikke dokumenteret, at der blev givet tidsubegrænset samtykke.

Faderen har endvidere gjort gældende, at overdragelsen af forældremyndigheden til faderen er til barnets bedste. Moderen satte ved sin egenmægtige handling i praksis faderens beføjelser som indehaver af forældremyndigheden ud af kraft og handlede dermed ikke til barnets bedste. Også i denne forbindelse henviser faderen til de gældende principper for proceduren i henhold til Haagerkonventionen af 1980.

Ved appel indleveret til Amtsgericht (byret) den 8. juli 2019 genfremsatte faderen sin påstand i første instans.

Moderen har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Den forelæggende ret har flere gange gjort faderen opmærksom på, at han ikke har udsigt til at få medhold i sin appel, da det, selv hvis det lægges til grund, at den forelæggende ret har international kompetence, ikke kan lægges til grund, at overdragelsen af forældremyndigheden til faderen er til barnets bedste, § 1671 i Bürgerliches Gesetzbuch (borgerlig lovbog, BGB).

Den forelæggende ret har ligeledes gjort faderen opmærksom på, at anvendelsen af Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 efter den forelæggende rets opfattelse er begrænset til det indbyrdes forhold mellem EU-medlemsstaterne, og at den førte sag i forholdet mellem Polen og Schweiz ikke kan opløse virkningerne af Bruxelles IIa-forordningens artikel 10.

Faderen har opfordret til, at Den Europæiske Unions Domstol i Luxembourg inden for rammerne af en præjudiciel procedure forelægges følgende spørgsmål:

[Udelades] [Spørgsmål, som faderen har opfordret til afklaring af. Delvist indeholdt i de præjudicielle spørgsmål, som alene er relevante].

Faderen havde samvær med barnet i Polen i 2022 på grundlag af en ordning fastsat af retten i Polen.

II.

1. International kompetence

Tyske domstoles internationale kompetence følger for sager om forældremyndighed, som er anlagt før den 1. august 2022, principielt af artikel 8, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 (herefter

»Bruxelles IIa-forordningen«), medmindre bestemmelser med forrang i henhold til forordningens artikel 9, 10 og 12 finder anvendelse (Bruxelles IIa-forordningens artikel 8, stk. 2). Den efterfølgende forordning (EF) 2019/1111 af 25. juni 2019 (Bruxelles IIb-forordningen) gælder først for sager, der er anlagt efter den 1. august 2022, jf. Bruxelles IIb-forordningens artikel 100, stk. 1. Bruxelles IIa-forordningen som affattet ved forordning (EF) nr. 2201/2003 finder fortsat anvendelse på den foreliggende sag, jf. Bruxelles IIb-forordningens artikel 100, stk. 2.

Det afgørende udgangspunkt for den internationale kompetence er i henhold til Bruxelles IIa-forordningens artikel 8, stk. 1, barnets sædvanlige opholdssted (herom under a.), medmindre bestemmelser med forrang finder anvendelse, i den foreliggende sag Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 (herom under b.).

a. Bruxelles IIa-forordningens artikel 8, stk. 1

I henhold til Bruxelles IIa-forordningens artikel 8, stk. 1, ligger kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende forældreansvar over for et barn hos retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted på det tidspunkt, hvor sagen anlægges.

Barnets sædvanlige opholdssted skal fastsættes ud fra en helhedsvurdering af de særlige faktiske omstændigheder i den konkrete sag som det sted, som afspejler en vis familiemæssig og social tilknytning for barnet, afgørende faktorer er i denne forbindelse varigheden, regelmæssigheden og omstændighederne i forbindelse med opholdet i en stat (Domstolens dom af 2.4.2009, C-523/07, præmis 42 og 44, samt Domstolens dom af 22.12.2010, C-497/10 PPU, præmis 47; Domstolens dom af 8.6.2017, C111/17 PPU, præmis 42).

L har siden april 2016 boet med sin mor i Polen, hvor hun har gået i daginstitution siden april/maj 2017.

Da sagen blev anlagt i juli 2018 havde L sit sædvanlige opholdssted i Polen, hvorfor den tyske domstols kompetence ikke kan støttes på Bruxelles IIa-forordningens artikel 8, stk. 1.

b. Kompetence i sager om barnebortførelse

Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 indeholder en mere vidtgående kompetencebestemmelse for tilfælde af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn. I disse tilfælde bevarer retterne i den medlemsstat, hvor barnet havde sit hidtidige sædvanlige opholdssted, deres kompetence, selv hvis barnet har fået et nyt sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, medmindre der foreligger særlige betingelser.

Dette kræver for det første, at den foreliggende sag er omfattet af anvendelsesområdet for Bruxelles IIa-forordningens artikel 10.

Ifølge ordlyden i Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 (»medlemsstat«) er anvendelsen af bestemmelsen begrænset til det indbyrdes forhold mellem de medlemsstater, der er bundet af Bruxelles IIa-forordningen. Herom har Domstolen fastslået, at den omstændighed, at Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 anvender udtrykket »medlemsstat« og ikke ordene »stat« eller »tredjeland«, og at den lader tildelingen af kompetence afhænge af et nuværende eller tidligere sædvanligt opholdssted »i [en] medlemsstat« uden at omhandle muligheden for et opholdssted opnået på et tredjelands område, indebærer, at denne artikel udelukkende regulerer kompetencen i tilfælde af børnebortførelser mellem medlemsstaterne (Domstolens dom af 24.3.2021, C-603/20 PPU, præmis 38-40).

Efter faderens opfattelse er denne betingelse opfyldt, da den foreliggende sag føres i forholdet mellem Tyskland og Polen og dermed to EU-medlemsstater, som er bundet af Bruxelles IIa-forordningen. L boede med moderen i Frankfurt og havde dermed sit sædvanlige opholdssted i Tyskland.

Den forelæggende ret deler ikke denne opfattelse, men ser i stedet anvendelsen af Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 og 11 i sammenhæng med gennemførelsen af en tilbagegivelsesprocedure i henhold til Haagerkonventionen af 1980. Bruxelles IIa-forordningens artikel 11 indeholder supplerende proceduremæssige bestemmelser, som finder anvendelse i tilbagegivelsesprocedurer i henhold til Haagerkonventionen af 1980, hvor såvel oprindelsesstaten som tilflugtsstaten er EU-medlemsstater henholdsvis bundet af Bruxelles IIa-forordningen [udelades] [reference til retslitteraturen]. Bestemmelserne i Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 og 11 styrker på den ene side tilbagegivelsesmekanismer i Haagerkonventionen af 1980, idet anvendelsen af undtagelseskriterierne begrænses, og fuldbyrdelsen af tilbagegivelsesordenen privilegeres, til gengæld findes der imidlertid særlige fremskyndelses- og høringsbestemmelser samt beskyttelses- og informationspligter over for procesdeltagerne.

Domstolen fastslog ved dom af 24. marts 2021, C-603/20 PPU vedrørende fortolkningen af artikel 10 i forordning (EF) nr. 2201/2003 (bestemmelse af opholdsstedet i forbindelse med bortførelse af børn), at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dens ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (Domstolens dom af 24.3.2021, C-603/20 PPU, præmis 37). I denne forbindelse fremgår det klart af ordlyden af Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 og af den fortolkning, der er redegjort for i den af Europa-Kommissionen offentliggjorte praktiske vejledning i anvendelsen af forordning nr. 2201/2003, at reglen kun vedrører kompetencekonflikter mellem medlemsstaterne og ikke kompetencekonflikter mellem en medlemsstat og et tredjeland (Domstolens dom af 24.3.2021, C-603/20 PPU, præmis 29). Domstolen fremhævede samtidig, at særlige kompetenceregler skal fortolkes snævert og derfor ikke kan føre til en fortolkning, der rækker ud over de tilfælde, som den pågældende forordning udtrykkeligt har for øje, henholdsvis fører til, at der alene tages hensyn til en del af dens ordlyd med henblik på at anvende denne selvstændigt (Domstolens dom af 24.3.2021, C-603/20 PPU, præmis 47 og 48).

Tilsvarende kan bestemmelserne i Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 og 11 efter den forelæggende rets opfattelse ikke betragtes isoleret fra hinanden.

I den tilbagegivelsessag, der blev indledt på faderens anmodning af 7. juli 2017 via Bundesamt für Justiz (forbundsjustitsministeriet) i Bern, og som sigtede mod tilbagegivelse af barnet til Schweiz, fandt de krav vedrørende gennemførelsen af sager i henhold til Haagerkonventionen af 1980, som følger af Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, ikke anvendelse, da Schweiz ikke er bundet af Bruxelles IIa-forordningen. Tilsvarende havde domstolen i Polen efter at have afvist anmodningen om tilbagegivelse heller ingen anledning til at gå frem efter Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 6 og 7, og informere domstole henholdsvis den centrale myndighed i Tyskland om afvisningen.

Den anden anmodning om tilbagegivelse, som faderen kort før anlæggelsen af den foreliggende sag indgav til det tyske justitsministerium i Bonn, kan ikke begrunde vedvarende kompetence i henhold til Bruxelles IIa-forordningens artikel 10, da denne sag ikke bliver fremmet. Det afgørende er således indgivelsen af en stævning til retten. Der er ifølge faderens oplysninger ikke indledt en yderligere tilbagegivelsessag i Polen.

I øvrigt forekommer lovligheden af en fornyet ansøgning i henhold til Haagerkonventionen af 1980 principielt tvivlsom, da den endelige afgørelse fra appeldomstolen i Polen formentlig er til hinder for yderligere en sag i henhold til Haagerkonventionen af 1980 vedrørende den samme genstand. Afgørelserne fra de polske domstole indeholder også betragtninger om spørgsmålet om den ulovlige tilbageholdelse af barnet.

2. Anvendelsen af Bruxelles IIa-forordningens artikel 10

Såfremt Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 principielt også finder anvendelse i den foreliggende konstellation, indtræder der først et kompetenceskift [i mangel af samtykke fra begge indehavere af forældremyndigheden, litra a)], når barnet har fået nyt sædvanligt opholdssted, har boet i den nye opholdsstat i mindst et år, er faldet til i de nye omgivelser, og en af betingelserne i litra b), nr. i)-iv), er opfyldt. I den foreliggende sag er nr. i) relevant, hvorefter den bevarede kompetence bortfalder, såfremt der ikke inden et år efter, at indehaveren af forældremyndigheden har fået eller burde have fået kendskab til barnets opholdssted, er fremsat nogen anmodning om tilbagegivelse over for de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvortil barnet er fjernet, eller hvor det tilbageholdes [Bruxelles IIa-forordningens artikel 10, litra b), nr. i)].

Faderen skulle således indgive anmodningen om tilbagegivelse senest et år efter at have fået kendskab til den ulovlige fjernelse henholdsvis efter at denne indtrådte, for at bevare de tyske domstoles internationale kompetence.

Faderen har gjort gældende, at han gav samtykke til et tidsbegrænset ophold for mor og barn i Polen. Efter udløbet af denne frist vendte moderen i strid med den aftale, som faderen har gjort gældende, ikke tilbage til Schweiz med L.

Faderen har i denne forbindelse anført, at barnet senest siden den 24. maj 2017 (børnehavestart) tilbageholdes ulovligt i Polen. Endvidere har faderen gjort gældende, at forældrene havde aftalt, at barnet skulle gå i børnehave i Schweiz fra november 2017.

Faderens anmodning om forældremyndigheden blev indleveret til Amtsgericht (byret) den 13. juli 2018. Fristen på et år i Bruxelles IIa-forordningens artikel 10, litra b), nr. i), er kun overholdt, hvis det er den seneste dato, dvs. datoen for børnehavestarten, der er relevant. Hvis det er angivelsen i tilbagegivelsessagen (ulovlig fjernelse/tilbageholdelse fra indmeldelsen i børnehaven fra maj 2017), der er relevant, er anmodningen ikke indgivet inden for fristen på et år i henhold til Bruxelles IIa-forordningens artikel 10, litra b), nr. i).

I denne forbindelse er spørgsmålet, om faderen er udelukket fra at gøre yderligere argumenter gældende som følge af den sag i henhold til Haagerkonventionen af 1980, som blev ført i Polen, eller om der inden for rammerne af Bruxelles IIa-forordningens artikel 10 også kan tages udgangspunkt i andre skæringsdatoer. Dermed ville der være mulighed for, at skæringsdatoen for, hvornår fristen på et år begynder at løbe, ville kunne udskydes efter afslutningen af tilbagegivelsessagen, hvilket i sidste ende ikke stemmer overens med hensigten om at opnå en hurtig afgørelse af spørgsmålet om forældremyndigheden af hensyn til barnets tarv.

Det er fortsat omtvistet mellem forældrene, om moderens og barnets ophold i Polen var tidsbegrænset. Moderen bestrider, at der blev aftalt en sådan tidsbegrænsning.

Med hensyn til oplysningspligten og bevisbyrden henviser faderen til de principper, der gælder for godtgørelse af et samtykke eller en aftale i proceduren i henhold til Haagerkonventionen af 1980, hvorefter den person, som modsætter sig tilbagegivelsen, skal godtgøre, at den der fremsætter anmodningen havde samtykket i eller (efterfølgende) affundet sig med bortførelsen eller tilbageholdelsen [jf. artikel 13, stk. 1, litra a), i Haagerkonventionen af 1980].

Efter den forelæggende rets opfattelse kan de særlige regler for bevisbyrden, som gælder for proceduren i henhold til Haagerkonventionen af 1980, ikke overføres til den foreliggende sag. Genstanden for den foreliggende sag er ikke tilbagegivelse af barnet inden for rammerne af proceduren i henhold til Haagerkonventionen af 1980, men en anmodning om overdragelse af forældremyndigheden, hvor de generelt gældende processuelle principper finder anvendelse. Betingelserne i Bruxelles IIa-forordningen skal prøves selvstændigt af retterne i den tidligere opholdsstat (Domstolens dom af 22.12.2010, C-497/10 PPU, præmis 62 ff.). Afgørelsen af tilbagegivelsesanmodningen i henhold til Haagerkonventionen af 1980 i den nye opholdsstat er ikke bindende. Her gælder forpligtelsen til at prøve de faktiske omstændigheder ex officio i § 26 i Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (lov om proceduren i familieretlige sager og

anliggender omfattet af den frivillige retspleje, FamFG), som også kræver, at den internationale kompetence skal prøves *ex officio* (BGH [udelades] [henvisning til juridisk fagtidsskrift] [kendelse af 17.2.2010 - XII ZB 68/09]). I denne forbindelse påhviler der i sager som den foreliggende om anmodning om overdragelse af forældremyndigheden i henhold til BGB's § 1671 procesdeltagerne en vis oplysningspligt med hensyn til de for dem gunstige faktiske omstændigheder. Derfor skal retten også tage tilsvarende hensyn til modstridende oplysninger i faderens argumentation.

3. Anvendelsen af Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 8

Bestemmelserne i Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 6-8, fremskynder i tilfælde af afslag på tilbagegivelse af barnet i proceduren i henhold til Haagerkonventionen af 1980 på grundlag af konventionens artikel 13 indledningen af en forældremyndighedssag i den tidligere opholdsstat. Navnlig er afgørelser om forældremyndigheden, som afsiges i tilslutning til afvisningen af at tilbagegive barnet i proceduren i henhold til Haagerkonventionen af 1980 inden for anvendelsesområdet for Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, og som omfatter udlevering (tilbagegivelse) af barnet, i henhold til Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 8, artikel 40, stk. 1, litra b), sammenholdt med artikel 42, underlagt en privilegeret fuldbyrdelse.

Faderen er af den opfattelse, at en afgørelse fra retten om forældremyndigheden, som er knyttet til anordningen om tilbagegivelse af barnet, er omfattet af Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 8, og dermed af bestemmelserne om privilegeret fuldbyrdelse.

Efter den forelæggende rets opfattelse er det derimod en betingelse for anvendelsen af Bruxelles IIa-forordningens artikel 10, stk. 6-8, at der gennemføres en procedure i henhold til Haagerkonventionen af 1980 i forholdet mellem to medlemsstater, der er bundet af Bruxelles IIa-forordningen, hvorfor Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 8, ikke finder anvendelse i den foreliggende sag. Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 8, har til formål sørge for en enklere håndhævelse af afgørelser om forældremyndigheden, der træffes i tilslutning til procedurer i henhold til Haagerkonventionen af 1980, som er underlagt de særlige krav i Bruxelles IIa-forordningens artikel 11, stk. 2-5. Som allerede anført var tilbagegivelsessagen i forholdet mellem Schweiz og Polen ikke omfattet af anvendelsesområdet for Bruxelles IIa-forordningen. Det afgørende for dette er ikke faderens bopæl, men derimod spørgsmålet om staternes gensidige binding og forpligtelser som følge af Bruxelles IIa-forordningen.

[Udelades] [Underskrifter; bekræftelsespåtegning]